

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafl@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΣΤ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2185	Τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς (Ἰω. 2,12-22) Παρασκευὴ 3 Μαΐου 2019	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
---	--	---

Νὰ φοβηθοῦμε τὸ φραγγέλλιο!...

«Μὴ ποιεῖτε τὸν οἶκον τοῦ πατρὸς μου οἶκον ἐμπορίου» (Ἰω. 2,16)

Ἐορτάζουμε καὶ πανηγυρίζουμε, ἀγαπητοί μου, σήμερα τὴν Ζωοδόχο Πηγὴ τῆς Παναγίας, ἡ ὁποία γιὰ μᾶς τοὺς Χριστιανοὺς εἶνε ἡ γλυκειὰ μας μάνα, ἡ βασίλισσα τῶν ἀγγέλων, ἡ προστάτις τῶν ἁμαρτωλῶν, τῶν μετανοούντων ἁμαρτωλῶν. Ἐορτάζουμε· ἀλλὰ **πῶς πρέπει νὰ ἐορτάζουμε;** Νὰ ἔνα ζήτημα σπουδαῖο. Γιατὶ σὲ χίλια πανηγύρια καὶ ἐορτὲς κι ἂν πηγαίνης, ἐὰν δὲν πηγαίνης ὅπως θέλει ὁ Κύριος, δὲν κερδίζεις τίποτα. Κι ὄχι μόνο δὲν κερδίζεις, ἀλλὰ προσθέτεις στὰ τόσα ἁμαρτήματά σου ἕνα ἀκόμη ἁμάρτημα.

Τώρα τὸ πῶς πρέπει νὰ ἐορτάζουμε μᾶς τὸ ὑποδεικνύει τὸ σημερινὸ **εὐαγγέλιο** (βλ. Ἰω. 2,12-22).

Στὰ Ἱεροσόλυμα γινόταν μεγάλη ἐορτὴ καὶ πανηγυρις γιὰ τὸ πάσχα. Χιλιάδες Ἰουδαῖοι ἀπὸ τὰ διάφορα σημεῖα τῆς Παλαιστίνης συνέρρεαν στὴν πρωτεύουσα. Μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους προσκυνητὰς ποὺ ἀνέβαιναν ἐκεῖ ἐρχόταν καὶ ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἀπὸ τὴν Καπερναοὺμ. Τὸν συνώδευαν ἡ Παναγία μητέρα του, συγγενεῖς τῆς Παναγίας καὶ οἱ δώδεκα μαθηταὶ του. Ὄταν ἐφθασαν στὰ Ἱεροσόλυμα, ὁ Ἰησοῦς κατευθύνθηκε **στὸ ναὸ τοῦ Σολομῶντος**. Ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς ωραιότερους ναοὺς τῆς ἀρχαιότητος· γιὰ νὰ κτισθῆ δαπανήθηκαν πολλὰ χρήματα καὶ δούλεψαν χιλιάδες ἐργάτες· ἡ ἀνοικοδόμησί του κράτησε 46 ὁλόκληρα χρόνια.

Πλησιάζει τώρα ὁ Χριστὸς. Ἄλλὰ τί βλέπει καὶ τί ἀκούει; Δὲν φτάνουν στ' αὐτιά του οὔτε προσευχὲς τῶν ἱερέων οὔτε ψαλίματα τῶν ψαλτάδων οὔτε κάτι ἄλλο ἀπὸ τὴ θεία λατρεία· μόνο **συζητήσεις, φωνές, θόρυβος**. Στὸ προαύλιο τοῦ ναοῦ ἔχουν μαζευτῆ πλῆθος ἔμποροι καθένας μὲ τὴν πραμάτεια του· πουλᾶνε ἄλλος περιστέρια, ἄλλος βόδια, ἄλλος πρόβατα, ἄλλος ἄλλα πράγματα γιὰ τὶς θυσίεις. Οἱ πωληταὶ διαλαλοῦν τὰ εἶδη τους καὶ δημιουργεῖται πανδαμόνιο. Ὡς καὶ σαράφηδες, ἀργυ-

ραμοιβοί, ἔχουν ἐγκατασταθῆ στὴν εἴσοδο καὶ ἀνταλλάσσουν νομίσματα. Ἡ αὐλὴ τοῦ ναοῦ εἶνε γεμάτη ἀπὸ ζῶα, ποὺ μουγκρίζουν καὶ βελάζουν. Ὡ τί γίνεται ἐκεῖ στὸν οἶκον τοῦ Θεοῦ!

Ὁ Κύριος, ὅταν εἶδε καὶ ἄκουσε ὅλα αὐτὰ, λυπήθηκε πολὺ. Πῆγε νὰ βρῆ ἐκκλησία, καὶ ἀντὶ γιὰ ἐκκλησία βρῆκε ἐμποροπανηγύρι, λαχνοπαζαρο. Δὲν ἦταν λατρεία αὐτό· ἦταν **μία βεβήλωσι, ἕνας ἐμπαιγμὸς** τῆς θρησκείας. Ὁ Χριστὸς λυπᾶται. Καὶ ὄχι μόνο λυπᾶται, ἀλλὰ καὶ ἀγανακτεῖ καὶ θυμῶνει. Φτειάχνει ἀπὸ σχοινιά ἕνα πρόχειρο «**φραγγέλλιον**» (Ἰω. 2,15), μαστίγιον, τὸ ἀνεμίζει ἀπειλητικὰ, φοβίζει καὶ διώχνει μ' αὐτὸ ζῶα, ἐμπόρους, ἀργυραμοιβοὺς, καὶ λέει σ' ὅλους μὲ φωνὴ δυνατὴ· «**Μὴ ποιεῖτε τὸν οἶκον τοῦ πατρὸς μου οἶκον ἐμπορίου**» (Ἰω. 2,16).

Ἔτσι περιγράφει σήμερα τὸ εὐαγγέλιο τὴ συμπεριφορὰ τοῦ Κυρίου ἐκεῖ στὸ ναό.

Ἄλλὰ μήπως κ' ἐμεῖς, ἀδελφοί μου, οἱ σημερινοὶ Χριστιανοί, δὲν κάνουμε μερικὲς φορὲς τὰ ἴδια καὶ χειρότερα στοὺς ναοὺς μας, ἰδίως σὲ ἡμέρες πανηγύρεων; Μήπως λοιπὸν **ἀρμόζει καὶ σ' ἐμᾶς τὸ φραγγέλλιο** τοῦ Χριστοῦ;

Παρατηρήστε καὶ τώρα ἕνα πανηγύρι· θὰ δῆτε ὅτι **μοιάζει ἀρκετὰ ἡ χριστιανικὴ πανηγυρις** μὲ τὴν πανηγύρι τῶν Ἰουδαίων. Ὅπως ἐκεῖνοι ἔρχονταν ἀπὸ τὰ διάφορα μέρη τῆς Παλαιστίνης νὰ προσκυνήσουν στὸ ναὸ τοῦ Σολομῶντος, ἔτσι καὶ οἱ σημερινοὶ χριστιανοὶ μαζεύονται σὲ προσκυνήματα τῆς Παναγίας ἢ τῶν ἁγίων ποὺ πανηγυρίζουν. Ἐπαινετὸς ὁ κόπος τους· εὐλογημένα τὰ πόδια ποὺ πηγαίνουν σὲ ἱεροὺς ναοὺς. Ἄλλ' ὅταν φτάνουν ἐκεῖ λησμονοῦν ποῦ βρίσκονται, καὶ τότε ὁ σατανᾶς ἀρχίζει τὴ δουλειά του. Τί ὄχλοβοή, τί κρότοι, τί φῶτα, τί καπνοί, τί ὄσμές!...· ἀλλόκοτα πράγματα. Ὅπως τότε στοὺς Ἰουδαίους ἔτσι καὶ σ' ἐμᾶς φυγαδεύεται ἡ ἡσυχία, δυσχεραίνεται ἡ λατρεία, δύσκολα προσεύχεται κανεὶς.

Καὶ ἕνας ἄγριος ἀκόμη ἂν ἐρχόταν, θὰ παραξενευόταν καὶ θὰ μᾶς ἔλεγε· Ἔσεῖς οἱ χριστιανοὶ κάνετε χειρότερα ἀπὸ μᾶς. Ἐμεῖς ἐπὶ τέλους δὲν γνωρίσαμε τὸ Χριστὸ καὶ τὴν ἀγία του Ἐκκλησία· ἀλλὰ ἔσεῖς; ἔσεῖς ποὺ ἀκούσατε τὸ Εὐαγγέλιο, ἔσεῖς ποὺ ἔχετε τὴν ωραιότερη θρησκεία τοῦ κόσμου, ἔσεῖς ποὺ ζῆτε σὲ μιὰ χώρα ποὺ ὁ Θεὸς ἔκανε τόσα θαύματα;... Σὰν νὰ μᾶς λέη· εἶστε ἀγριώτεροι τῶν ἀγρίων.

Μὰ ἂν ἐρχόταν σὲ μιὰ σημερινὴ πανηγυρί μας ὄχι ἕνας ἄγριος ἀλλὰ **ἕνας ἅγιος ἢ ἕνας ἄγγελος**, τί θὰ μᾶς ἔλεγε; Καὶ ἂν ἐρχόταν ὄχι ἅγιος ἢ ἄγγελος, ἀλλὰ **ὁ ἴδιος ὁ Χριστὸς καὶ ἡ Παναγία**, τί θὰ ἄκουγαν, τί θὰ ἔβλεπαν, καὶ πῶς θὰ ἀντιδρούσαν! **Τί θὰ ἄκουγαν;** Χειρότερα ἀπ' ὅ,τι τότε στὸ ναὸ τῶν Ἱεροσολύμων· δὲν θ' ἄκουγαν προσευχὲς δεήσεις ψαλμῶδεις, ἀλλὰ τί· ἄλλους νὰ μεταδίδουν τραγούδια τῶν κέντρων διασκεδάσεως, ἄλλους νὰ κουβεντιάζου, ἄλλους νὰ ἀστειεύονται καὶ νὰ πειράζονται, ἄλλους νὰ αἰσχρολογοῦν, καὶ κάποιους νὰ βλαστημοῦν! Ναί, καὶ βλαστήμιες ἀκόμη ἀκούγονται· ἔρχονται νὰ προσκυνήσουν, κι ἀντὶ νὰ προσκυνήσουν βλαστημοῦν.

Τί θὰ ἤθελαν ὁ Κύριος ἢ Παναγία καὶ οἱ ἅγιοι, **καὶ τί βλέπουν** τώρα; Θὰ ἤθελαν νὰ ἐπικρατῆ ἡσυχία, καὶ βλέπουν ταραχή, σὰν νὰ γίνεται ὄχι πανηγυρὶς Χριστιανῶν ἀλλὰ συστροφή δαιμόνων· μόνο δαίμονες προκαλοῦν τέτοια ταραχή. Θὰ ἤθελαν νὰ ἐπικρατῆ εὐπρέπεια καὶ σεμνὴ χαρά, καὶ βλέπουν μικροὺς - μεγάλους νὰ πίνουν, νὰ εὐωχοῦνται μέχρι διαρρήξεως, νὰ μεθοῦν. Θὰ ἤθελαν νὰ βλέπουν νέους καὶ νέες μὲ σωφροσύνη σὰν κρίνα τοῦ παραδείσου, καὶ τοὺς βλέπουν ἢ νὰ ἀσχημονοῦν ἀναίσχυντα σὰν σάτυροι μπροστὰ σὲ ὄλους ἢ ν' ἀμαρτάνουν κρυφὰ σὲ μέρη ἀπόμερα· μάρτυρες τῶν ἀσελγειῶν τὰ δέντρα τῶν δασῶν. Θὰ ἤθελαν νὰ βλέπουν τὶς μορφὲς τῶν Χριστιανῶν νὰ λάμπουν σὰν ἄγγελοι, καὶ βλέπουν πρόσωπα ἀγριεμένα, μάτια κόκκινα ἀπὸ τὸ ἀλκοόλ, ψυχὲς μαῦρες ἀπὸ τὴν κακία· ἐπεισόδια τόσα ὅσα σὲ καμμιὰ ἄλλη μέρα τοῦ ἔτους.

–Μὰ **γιατί μιᾶς τόσο αὐστηρά;** θὰ πῆτε· δὲν βλέπετε καὶ τὴν προθυμία τῶν προσκυνητῶν, τὸν κόπο καὶ τὰ ἔξοδα ποὺ κάνουν γιὰ νὰ ἔρθουν, τὶς λαμπάδες ποὺ ἀνάβουν μπροστὰ στὶς εἰκόνες, τὰ ἀφιερῶματά τους;...

Τὰ βλέπω, ναί. Ἀλλὰ ὁ Χριστὸς δὲν εὐχαριστεῖται σ' αὐτά· περιμένει κάτι ἄλλο. Τί θέλει; Κάποιος εἶνε ἴσως φτωχός, δὲν μπορεῖ οὔτε νὰ πάη στὸ προσκύνημα οὔτε ν' ἀφήσῃ ἀφιερῶματα. Ὅλοι ὅμως ἔχουν καὶ μποροῦν νὰ δώσουν αὐτὸ ποὺ ζητάει ὁ Κύριος. Τί ζητάει λοι-

πόν; **Τὴν καρδιά μας.** Ὅλα τ' ἄλλα νὰ προσφέρουμε (πρόβατα, βόδια, κοπάδια, λαμπάδες κ.λπ.), ἐὰν δὲν τοῦ δώσουμε τὴν καρδιά μας, δὲν τὸν εὐαρεστοῦμε.

Δύο πρόσωπα διεκδικοῦν τὴν καρδιά μας, ὁ Χριστὸς καὶ ὁ διάβολος. Ποιὸν θὰ προτιμήσουμε; Ἄν τὴν δώσουμε στὸν διάβολο, θὰ τὴν κάνη σπηλιὰ ποὺ ἐκεῖ μέσα θὰ φωλιάζουν θηρία καὶ ὄχιές. Ἄν ὅμως τὴν δώσουμε στὸ Χριστό, τότε ἡ καρδιά μας θὰ γίνη μιὰ ἐκκλησία μέσα στὴν ὁποία ἄγγελοι θὰ ψάλλουν «Ἰσσαννά» καὶ «Ἀλληλουία» (Ἰω. 12,13. Ἀπ. 19,1,3,4,6). Καὶ ὅταν ἡ καρδιά μας παραδοθῆ στὸ Χριστό, τότε καὶ ὅ,τι ἄλλο ὑλικὸ θελήσουμε νὰ τοῦ προσφέρουμε θὰ εἶνε δεκτὸ ἀπὸ αὐτόν· ἀπὸ χέρια καὶ καρδιῆς ἁμαρτωλῆς δὲν δέχεται τίποτε.

* * *

Ἀδελφοί μου! Νὰ φοβηθοῦμε τὸ φραγγέλιο τοῦ Χριστοῦ. Ἄς ἀκούσουμε τὰ λόγια ποὺ εἶπε ἄλλοτε, «*Ὁ οἶκός μου οἶκος προσευχῆς κληθήσεται*»· ὑμεῖς δὲ αὐτόν ἐποιήσατε «*σπηλαιον ληστῶν*» (Ματθ. 21,13 = Ἠσ. 56,7. Ἱερ. 7,11), κι αὐτὰ ποὺ εἶπε σήμερα, «*Μὴ ποιεῖτε τὸν οἶκον τοῦ πατρὸς μου οἶκον ἐμπορίου*» (Ἰω. 2,16). **Ἄς λατρεύσουμε** τὸ Χριστὸ ὅπως δίδαξε ὁ ἴδιος, «*ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ*» (Ἰω. 4,24).

Ἄν ἐξακολουθήσουμε νὰ λατρεύουμε ὅπως οἱ κοσμικοὶ πανηγυρισταί, ἂν δηλαδὴ δὲν ἀρνηθοῦμε τὴν ἁμαρτία, τότε νὰ ξέρουμε ὅτι ὁ Χριστὸς θὰ ἐτοιμάσῃ τὸ φραγγέλλιό του. Καὶ ὅπως τὸ φραγγέλλιο εἶνε πλεγμένο ἀπὸ πολλὰ σχοινιά, ἔτσι θὰ μᾶς στείλῃ **πολλὲς συμφορές.** Διότι τί νομίζετε; φραγγέλλιο, πλεγμένο μὲ ἀγκάθια καὶ καρφιά, εἶνε οἱ ξηρασίες ἢ οἱ πλημῦρες, οἱ σεισμοί, ἢ πεῖνα, ἢ δυστυχία, οἱ ἀσθένειες, ὁ πόλεμος – πρὸ παντὸς ὁ πόλεμος.

Ἄς μετανοήσουμε, ἄς κλάψουμε καὶ ἄς πενηθήσουμε. Ἄς παύσουμε νὰ ἀμαρτάνουμε καὶ μάλιστα σὲ ἅγιες ἡμέρες πανηγύρεων ὅπως ἡ σημερινή. Ἄς πέσουμε στὰ πόδια τῆς Παναγίας καὶ ἄς τῆς ποῦμε ὅλοι·

Παναγία Δέσποινα, ἐλέησον τὸν κόσμον. Σύ, πονεμένη μάνα, παρηγόρησε τὶς μανάδες ποὺ ἔχασαν παιδιὰ· δῶσε ἐλπίδα στὶς ἄλλες γυναῖκες ποὺ ἐπιθυμοῦν ν' ἀποκτήσουν παιδιὰ. Μεσίτευσε γιὰ τὴ σωτηρία ὄλων. Παρακάλεσε τὸν Υἱόν σου ἵνα μᾶς δώσῃ μιὰ μικρὴ προθεσμία νὰ μετανοήσουμε καὶ νὰ τοῦ ποῦμε· Παῦσον, Κύριε, τὰ σκάνδαλα τῆς Ἐκκλησίας, σβῆσε τὰ πάθη, νίκησε τὶς κακίες καὶ τὰ ἐλαττώματά μας, εἰρήνευσε τὸν κόσμον. Ὡ Παναγία Δέσποινα, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν τῶν ἁμαρτωλῶν. Γένοιτο.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**

Ἀπὸ τὸ χειρόγραφο ὀμιλίας, ἡ ὁποία ἐγίνε στὸν πανηγυρίζοντα προσκυνηματικὸ ναὸ τῆς Ἁγ. Ἐλεούσης τῆς ἱ. μητροπόλεως Αἰτωλίας & Ἀκαρνανίας καὶ πιθανῶς τὴν 29-4-1938. Ἀνάγνωσις, στοιχειοθεσία καὶ μεταφορὰ σὲ ἀπλή γλῶσσα 19-4-2019.

Τὸ φυλλάδιο διανέμεται ἀπὸ τὸν Ἱεραποστολικὸ Σύλλογο Κυριακῆ, τηλ: 23510 22183 – Κατερίνη,

Στὸ διαδίκτυο στὸν ἰστότοπο: <http://www.iskiriaki.com>

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερά Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ΄ - Ἔτος ΛΣΤ΄ Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2187	Τοῦ ἁγ. Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου Τετάρτη 8 Μαΐου 2019	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
---	--	---

Σκιαγραφία τοῦ ἀποστόλου

Ἄς δώσουμε, ἀγαπητοί μου, μιὰ σκιαγραφία τῆς μεγάλης φυσιογνωμίας τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ θεολόγου, ποὺ ἐορτάζει σήμερα.

Εἶνε ἄλλωστε ἐντολὴ τῆς Καινῆς Διαθήκης, οἱ Χριστιανοὶ **νὰ μελετοῦμε τὴ ζωὴ τῶν ἁγίων μας**· ὁ ἀπόστολος Παῦλος λέει· «*Μνημονεύετε τῶν ἡγουμένων ὑμῶν*» (Ἐβρ. 13,7), νὰ θυμᾶστε τοὺς ἁγίους· τὰ λόγια τους, τὴ ζωὴ, τὸ τέλος τους. Οἱ ἅγιοι εἶνε οἱ ζωντανὲς εἰκόνες τοῦ ἐσταυρωμένου Λυτρωτοῦ μας, γι’ αὐτὸ ὁ ἴδιος ἀπόστολος λέει· «*Μιμηταὶ μου γίνεσθε, καθὼς καὶ γὰρ Χριστοῦ*» (Α΄ Κορ. 4,16· 11,1)· μιμηθῆτε ἐμένα, ὅπως κ’ ἐγὼ μιμοῦμαι τὸ Χριστό. Νὰ διαβάσουμε λοιπὸν τὰ συναξάρια τῶν ἁγίων.

Ὁ ἅγιος Ἰωάννης, ἀγαπητοί μου, **γεννήθηκε** σ’ ἓνα μικρὸ χωριὸ τῆς Γαλιλαίας, τὴ **Βηθσαϊδά**, ὄνομα ἐβραϊκὸ ποὺ στὰ ἑλληνικὰ σημαίνει «τόπος ψαράδων», «ψαρότοπος».

Μὴ περιφρονεῖτε **τὰ χωριά**· ἡ ἱστορία τοῦ τόπου μας μαρτυρεῖ, ὅτι στὴν ὑπαιθρο ὑπῆρχε πάντοτε μιὰ ἀνεξάντλητη δεξαμενὴ ἡρωισμού τῆς φυλῆς. Ἀπὸ μικρὰ χωριά, ποὺ μ’ ἀξίωσε ὁ Θεὸς νὰ περιοδεύσω, γεννήθηκαν μεγάλοι ἄνδρες, στοὺς ὁποίους ὀφείλουμε πολλά. Ἄν σβήσουν τὰ χωριά, θὰ χαθῆ ἡ πατρίδα.

Ἀπὸ τὴ Βηθσαϊδὰ ἦταν καὶ ἄλλοι ἀπόστολοι, ὅπως ὁ Ἄνδρέας καὶ ὁ Πέτρος. Ὁ Χριστὸς ἔδειξε ἐκτίμησι στὸν ἐργατικὸ καὶ ἀγροτικὸ κόσμῳ· **τὰ φτωχὰ κοινωνικὰ στρώματα** ἔδωσαν τοὺς πρώτους ἐπιτελεῖς του, τοὺς «ἀξιωματικούς» τῆς ἐνδόξου στρατιᾶς του. Ἔνας μόνον ἀπὸ τοὺς δώδεκα μαθητὰς του ἦταν ἄς ποῦμε πρωτεγουσιᾶνος, ὁ Ἰούδας ὁ Ἰσκαριώτης, κι αὐτὸς τὸν πρόδωσε.

Ὁ ἅγιος Ἰωάννης **ἦταν ψαῶς**. Ἄν τὸν ἔβλεπες τότε ἐκεῖ στὴν ἀκρογιαλιὰ νὰ ρίχνῃ τὰ δίχτυα, δὲν μπορούσες νὰ φανταστῆς ὅτι ἐκεῖνο τὸ φτωχόπαιδο μιὰ μέρα θὰ γινόταν ξακουστό.

Ἡ ζωὴ του κυλοῦσε ἡσυχᾶ, σὰν ἡρεμο ποταμάκι. Ἄλλὰ κάποια στιγμή ἔγινε κάτι ποὺ ἄ-

λαξε τὴ ροὴ τοῦ βίου του. Τί συνέβη· **γνωρίστηκε μετὸν Ἰησοῦ**· ἡ γνωριμία αὐτὴ ἦταν τὸ σημαντικώτερο γεγονός τῆς ζωῆς του. Πῶς ἔγινε ἡ γνωριμία τὸ περιγράφει ὠραῖα ὁ ἴδιος.

Μιὰ μέρα, λέει, ἐνῶ βρισκόταν στὸν Ἰορδάνη μαζί μετὸν Ἄνδρέα καὶ **ἄκουγαν τὸ δάσκαλό τους τὸν Ἰωάννη τὸν Βαπτιστῆ**, περνοῦσε ἀπὸ κεῖ ὁ Χριστός. Σταματᾷ τότε ὁ Βαπτιστῆς τὴ διδασκαλία καὶ λέει στοὺς δύο μαθητὰς του· Τὸν βλέπετε ἐκεῖνον; αὐτὸς εἶνε ὁ Σωτήρας τοῦ κόσμου· εἶνε «*ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ*», «*ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου*» (Ἰω. 1,36,29).

Ἐκεῖνοι πείσθηκαν στὰ λόγια τοῦ Βαπτιστοῦ καί, καθὼς ὁ Χριστὸς προχωροῦσε, τὸν **ἀκολούθησαν σὰν τ’ ἀρνάκια**· βάδιζαν πίσω του, σὲ μιὰ ἀπόστασι, σιωπηλοί. Σὲ μιὰ στιγμή ὁ Ἰησοῦς γυρίζει, τοὺς βλέπει καὶ ρωτᾷ· –Τί ζητᾶτε; –Θέλουμε νὰ δοῦμε ποῦ μένεις, ἀπαντοῦν. Καὶ ὁ Χριστὸς λέει· –«*Ἔρχεσθε καὶ ἴδετε*» (ἔ.ἀ. 1,40). Πῆγαν λοιπὸν ἐκεῖ ποὺ φιλοξενεῖτο ὁ Χριστός, καὶ ἔμειναν μαζί του ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα.

Τί εἶπε ὁ Χριστὸς μετὸν Ἰωάννη καὶ τὸν Ἄνδρέα δὲν μᾶς λέει τὸ Εὐαγγέλιο. Ἐκεῖνο ποὺ ξέρουμε εἶνε, ὅτι τέτοια ἐντύπωσι τοὺς ἔκαναν τὰ λόγια του, ὥστε ὁ Ἰωάννης στὸ «ἡμερολόγιό» του - στὸ Εὐαγγέλιο **σημείωσε καὶ τὴν ὥρα**· «*Ἡ ὥρα* ποὺ εἶδα καὶ ἄκουσα τὸ Χριστὸ ἦταν *ὡς δεκάτη*» (ἔ.ἀ.), δηλαδὴ περίπου 4 τὸ ἀπόγευμα· μετὸ ἐβραϊκὸ ὠρολόγιο ἡ δεκάτη (ἀπὸ τὴν ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου) ὥρα εἶνε ἡ 4 μετὰ μεσημβρίαν. Αὐτὸ τὸ χωριὸ πολὺ μοῦ ἀρέσει.

Στὸ μυστικὸ ἡμερολόγιο, ποὺ ἔχει καθένας μας, ὑπάρχουν ὥρες ποὺ μένουν ἀνεξίτηλες. Πές μου· ποιές εἶνε οἱ πιὸ ὠραῖες ὥρες τῆς ζωῆς σου; ἡ ὥρα τοῦ ἀπολυτηρίου, τοῦ πτυχίου, τοῦ ἀρραβῶνος, τοῦ γάμου, τῆς γεννήσεως τοῦ πρώτου παιδιοῦ, τοῦ διορισμοῦ, τῆς προαγωγῆς σου...; Δώστε μου **μιὰ ὥρα ἄλλη!** Ἄν δὲν ὑπάρχῃ αὐτή, ἡ μοναδική, ἡ χρυσοῆ, τότε μάταια ὅλα τὰ ἄλλα, «*τὰ πάντα ματαιότης*» (Ἐκκλ. 1,2). Μπορεῖς νὰ μοῦ πῆς, ὅτι κάποια ὥρα, ἐνῶ ἡ-

μουν στο σκοτάδι και δὲν ἔβλεπα τίποτ' ἄλλο ἐκτὸς ἀπὸ τὸ χρῆμα καὶ τὶς διασκεδάσεις, ἄνοιξα τὰ μάτια καὶ εἶδα τὸ Φῶς (σὲ κάποιο βιβλίο, κάποιο κήρυγμα, κοντὰ σὲ κάποιο πνευματικὸ πατέρα στὸ ἐξομολογητήριο), **γνώρισα τὸ Χριστό;** Ἔχεις τέτοια ὥρα; Ἄν ἔχης, σὲ συγχαίρω, ἀδελφέ μου· ἂν δὲν ἔχης, τ' ἄλλα εἶνε «*πάντα κόνις, πάντα τέφρα, πάντα σκιά*» (νεκρ. ἀκολ). Ἄν δὲν γνώρισες τὸν Ἰησοῦ, ματαία ἡ ζωὴ σου. Ὡ ἀθάνατε Βασιλεῦ, δός μας μιὰ τέτοια ὥρα!

Ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ ὁ Ἰωάννης γνώρισε τὸ Χριστό, ἔμεινε πιστὸς σ' αὐτόν. Μαζὶ μὲ τὸν ἀδελφὸ του Ἰάκωβο καὶ τὸν Πέτρο ἀνῆκε **στὸν στενὸ κύκλο τῶν μαθητῶν**. Τοὺς ἀγαποῦσε ἰδιαιτέρως ὁ Ἰησοῦς, ὄχι μεροληπτικὰ ἀλλὰ κατὰ δικαιοσύνη· τὸν Πέτρο γιὰ τὴν πίστι του, τὸν Ἰάκωβο γιὰ τὴ σταθερότητά του, καὶ τὸν Ἰωάννη γιὰ τὴν ἀγάπη καὶ αὐτοθυσία του. Γι' αὐτὸ καὶ ἀπὸ τοὺς τρεῖς πάλι αὐτοὺς διέκρινε τὸν Ἰωάννη· κατὰ τὸ Εὐαγγέλιο ἦταν ὁ μαθητὴς «*ὃν ἠγάπα ὁ Ἰησοῦς*» (Ἰω. 13,23). Ἦταν στραμμένος πάντα στὸ Χριστό, ὅπως τὸ ἠλιοτρόπιο στὸν ἥλιο.

Βλέπουμε τὸν Ἰωάννη νὰ εἶνε **παρὼν στίς μεγάλες στιγμὲς** τοῦ Χριστοῦ· στὴν ἀνάστασι τῆς κόρης τοῦ Ἰαερίου ποὺ τὸν ἄκουσε νὰ λέη «*Τὸ κοράσιον, σοὶ λέγω, ἔγειρε*» (Μάρκ. 5,41), στὴ Μεταμόρφωσι στὸ Θαβώρ, στὸ Μυστικὸ Δεῖπνο ποὺ ἔπεσε στὸ στήθος τοῦ Χριστοῦ καὶ ἀπέσπασε τὸ μυστικὸ ποιὸς θὰ τὸν προδώσῃ, στὴ Γεθσημανῆ, καὶ στὸ σταυρὸ μαζὶ μὲ τὴν ὑπεραγία Θεοτόκο ὅταν ὁ Ἐσταυρωμένος τοῦ ἐμπιστεύθηκε τὴ φροντίδα τῆς μετὰ τὰ λόγια «*Ἰδοὺ ἡ μήτηρ σου*» καὶ «*ἀπ' ἐκείνης τῆς ὥρας ἔλαβεν ὁ μαθητὴς αὐτὴν εἰς τὰ ἴδια*» (Ἰω. 19,26-27). Ἦταν τέλος παρὼν καὶ στὴν Ἀνάστασι ὅταν ἔτρεξε πρῶτος καὶ εἶδε τὸ κενὸ μνημεῖο.

Τὰ στοιχεῖα αὐτὰ ἔχουμε ἀπὸ τὸ Εὐαγγέλιο γιὰ τὸν Ἰωάννη. Ὑπάρχουν ὅμως καὶ μερικὰ ἄλλα ποὺ διέσωσε **ἡ ἱερά παράδοσις**. Μετὰ τὴν Ἀνάστασι οἱ ἀπόστολοι ἔβαλαν κληρικούς καὶ μοίρασαν τὴν οἰκουμένη, γιὰ νὰ κηρύξουν τὸ εὐαγγέλιο. Κληρὸς τοῦ Ἰωάννου ἦταν νὰ κηρύξῃ στὴν Ἐφεσο ὅπου ἔκανε θαύματα, καὶ στὴν Πάτμο ὅπου ἔγραψε τὴν Ἀποκάλυψι. Ὑπάρχει καὶ μιὰ πληροφορία τοῦ Τερτυλλιανοῦ, ὅτι ἔφτασε μέχρι τὴ Ῥώμη· ἐκεῖ τὸν ἔβαλαν μέσα σὲ καζάνι μὲ ζεματιστὸ λάδι, ἀπ' ὅπου βγῆκε ἄθικτος, κι ὅτι τὸν ἀνάγκασαν νὰ πιῇ φαρμάκι καὶ δὲν ἔπαθε κακὸ κάνοντας τὸ σημεῖο τοῦ τιμίου σταυροῦ. Αὐτὰ φαίνονται ἀδύνατα στοὺς ἀπίστους, εἶνε ὅμως δυνατὰ γιὰ τοὺς πιστοὺς· ὁ Χριστὸς εἶπε, ὅτι «*Ὅποιος πιστεύει σ' ἐμένα, αὐτὰ ποὺ κάνω ἐγὼ θὰ κάνῃ κι ἀκόμα μεγαλύτερα· καὶ μερίζονα τούτων ποιήσει*» (ἔ.ἀ. 14,12).

Θὰ κλείσω, ἀγαπητοί μου, μὲ **δύο διδακτικὰ ἀνέκδοτα** ἀπὸ τὴ ζωὴ τοῦ ἁγίου Ἰωάννου.

● Στὴν Ἐφεσο ἦταν κάποιοι **Κήρινθος**. Αὐτοὶ ἦταν σπουδασμένοι ἀλλὰ αἰρετικὸς, πρόδρομος τοῦ Ἀρείου καὶ τῶν σημερινῶν χιλιαστῶν. Ἀνακάτευε τὸ εὐαγγέλιο μὲ διάφορες πλάνες χιλιαστικὲς καὶ δίδασκε ὅτι ὁ Χριστὸς δὲν εἶνε Θεός. Ὁ εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης τὸν ἤλεγξε δημοσίως, λένε μάλιστα ὅτι ἐξ αἰτίας τοῦ Κήρινθου ἔγραψε τὸ Εὐαγγέλιό του, ποὺ ἀρχίζει μὲ τὸ «*Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ Λόγος, καὶ ὁ Λόγος ἦν πρὸς τὸν Θεόν, καὶ Θεὸς ἦν ὁ Λόγος*» (ἔ.ἀ. 1,1).

Μιὰ μέρα ὁ εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης πῆγε σ' ἓνα δημόσιο κτήριο. Ὅταν εἶδε ὅτι εἶνε μέσα ὁ Κήρινθος, εἶπε· «*Πᾶμε νὰ φύγουμε, νὰ μὴν πέσῃ ἡ στέγη καὶ μᾶς πλακώσῃ, ἀφοῦ εἶνε μέσα ὁ Κήρινθος ὁ ἐχθρὸς τῆς ἀληθείας*» (Ἡ πληροφορία προέρχεται ἀπὸ τὸν ἅγιο Πολύκαρπο Σύμυρνης τὴν διέσωσε ὁ ἅγιος Εἰρηναῖος Λουγδούνων στὸ ἔργο του Ἐλεγχος καὶ ἀνατροπὴ τῆς ψευδωνύμου γνώσεως 3,3,4· Migne 7,853).

Ἄκουτε τί εἶπε; Δὲν ἤθελε νὰ μείνῃ οὔτε στιγμὴ σὲ οἴκημα ποὺ βρισκόταν μέσα καὶ ὁ ἐχθρὸς τοῦ Χριστοῦ. Ἐρωτῶ· ἔχουμε ἐμεῖς τὸ φρόνημα αὐτό, νὰ φεύγουμε μακριὰ ἀπὸ αἰρετικούς καὶ ἀθέους; Εἶνε αὐστηρὰ αὐτά; Μὰ αὐτὸ ἔκανε ὁ εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης. Στὴν Καὶνὴ Διαθήκη ἔγραψε· Ἄν ἔρθῃ στὸ σπίτι σου κάποιος καὶ ἀρνεῖται τὸ Χριστὸ ποὺ ἦρθε ἐν σαρκί, νὰ τὸν διώξῃς κι οὔτε καλημέρα στὸ δρόμο νὰ μὴν ἔχῃς μ' αὐτόν (βλ. Β' Ἰω. 7 καὶ 10). **Μὴ βάζετε στὰ σπίτια σας αἰρετικούς καὶ ἀθέους.**

● Ὑπάρχει κ' ἓνα ἄλλο ἀνέκδοτο. Περιοδεύοντας ὁ ἅγιος Ἰωάννης συνάντησε σὲ μιὰ πόλι ἓνα **χαριτωμένο νέο** θερμὸ στὴν πίστι, ποὺ μπορούσε νὰ γίνῃ καὶ ἐργάτης τῆς Ἐκκλησίας. Πρὶν φύγῃ γιὰ τὴν Ἐφεσο ὁ Ἰωάννης εἶπε στὸν ἐπίσκοπο· Σοῦ ἐμπιστεύομαι αὐτὸ τὸ θησαυρὸ· φύλαξέ τον, θὰ σοῦ τὸν ζητήσω. Ὁ ἐπίσκοπος ὅμως, ἀφοῦ τὸν βάπτισε, ἀμέλησε τὴ φροντίδα του· ὁ νεαρὸς παρασύρθηκε ἀπὸ κακὲς συναναστροφές, καὶ **κατέληξε νὰ γίνῃ λήσταρχος**.

Μετὰ ἀπὸ καιρὸ ἐπέστρεψε ὁ Ἰωάννης καὶ ζήτησε τὸ νέο. Ὁ ἐπίσκοπος εἶπε μὲ λύπη, ὅτι πῆρε κακὸ δρόμο, βγῆκε στὰ βουνὰ ἀρχιεπιστῆς. Δῶστε μου ἓνα ἄλογο, εἶπε ὁ ἅγιος, θὰ πάω νὰ τὸν βρῶ! Καὶ παρὰ τὰ ὀγδόντα του χρόνια ἔφτασε στὴ σπηλιά τοῦ ληστοῦ, καὶ μετὰ ἀπὸ συγκινητικὴ συνομιλία **κατῶρθωσε νὰ τὸν ἐπαναφέρῃ στὴν Ἐκκλησία** (Τὸ περιστατικὸ διασώζει ὁ ἅγιος Κλήμης ὁ Ἀλεξανδρεὺς στὸν λόγο του Τίς ὁ σωζόμενος πλοῦσιος 42· Migne 9,648-9).

Αὐτὸς ἦταν, ἀγαπητοί μου, ὁ ἅγιος Ἰωάννης· **πρότυπο ποιμένος**, πραγματικὸς πατέρας.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΣΤ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2190	Τῶν ἁγίων Κωνσταντίνου & Ἑλένης Τρίτη 21 Μαΐου 2019	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
---	--	---

Γιατί ἡ Ἐκκλησία τὸν ἀνεκήρυξε ἅγιο;

Β'. Πῶς κυβέρνησε τὸ κράτος του

Ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος, ἀγαπητοί μου, κατὰ θεία ἀποκάλυψι καὶ μέσα ἀπὸ δυσκολίες, βρῆκε τὴν πίστι τοῦ Χριστοῦ. Νίκησε τὴν εἰδωλολατρία, ἔγινε μονοκράτωρ τῆς Ῥωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας καὶ ἵδρυσε χριστιανικὸ κράτος. Ἐμπνευσμένη ἐνέργειά του ἦταν νὰ μεταφέρῃ τὴν πρωτεύουσα ἀπὸ τὴ Ῥώμη στὸ Βυζάντιο, ποὺ κατόπιν ὠνομάστηκε **Κωνσταντινούπολις**.

Τὰ ἐγκαίνια ἢ **γενέθλια** τῆς νέας πρωτεύουσας τιμῶνται ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία ὡς ἡμέρα ἁγία καὶ ἐορτάζονται κατ' ἔτος στὶς **11 Μαΐου**. Χίλια χρόνια κράτησε τὸ Βυζάντιο, καὶ λίγα κράτη προσέφεραν τόσες ὑπηρεσίες ὅσες αὐτό.

Καὶ τώρα ἂς δοῦμε τώρα πῶς κυβέρνησε τὸ βασιλείο του ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος.

Πῆρε, ἀδελφοί μου, ἅγιο κόσκινο καὶ **κοσκίνισε τὸ κράτος σὲ ὄλους τοὺς τομεῖς**: στὰ δικαστήρια, στὰ σχολεῖα, στὸ στρατό, στοὺς πλουσίους καὶ στὴ φτωχολογία. Τί ἔκανε;

* Πρῶτο διάταγμα: **καταργεῖται ἡ σταύρωσις**. Ἔως τότε τρόπος ἐκτελέσεως τῶν ἐγκληματιῶν, κατὰ τὸ Ῥωμαϊκὸ νόμο, ἦταν ἡ σταύρωσις: σταύρωναν τοὺς κακούργους, καὶ αὐτὸ συντηροῦσε τὴν ἰδέα ὅτι καὶ ὁ Χριστὸς –ἀφοῦ σταυρώθηκε– τί ἄλλο θὰ ἦταν παρὰ κακούργος. Μόλις ἔγινε αὐτοκράτωρ ὁ Κωνσταντῖνος ἡ ποινὴ αὐτὴ καταργήθηκε.

* Δεύτερο διάταγμα. Προηγουμένως καὶ οἱ τελευταῖοι ἀλῆτες ὕβριζαν ἐλεύθερα δημοσίως μὲ τὰ πιὸ ἄσχημα λόγια τὴν Παναγία καὶ τὸν βασιλέα Χριστό. Ὁ Κωνσταντῖνος ἔβγαλε διάταγμα: **ἀπαγορεύεται αὐστηρὰ ἡ βλαστήμια**. Ἄν ὕβριζες τὸν ἴδιο, δὲν σὲ τιμωροῦσε, ἦταν ἀνεξίκακος. Λένε ὅτι μιὰ μέρα κάτι κόλακες τοῦ κατήγγειλαν: –Κάποιοι εἰδωλολάτρες ἔσπασαν τὴν προτομή σου. Ὁ Κωνσταντῖνος, ἡρεμος, ψηλάφησε μὲ τὸ χέρι τὸ πρόσωπό του καὶ τοὺς λέει: –Ἐδῶ ἡ μύτη μου καὶ τὸ πρόσωπό μου εἶνε καλά, δὲν ἔχουν πάθει τίποτα· ἀ-

φήστε τοὺς ἀνθρώπους... Τοὺς συγχώρησε. Ὁποῖος ὅμως τολμοῦσε νὰ θίξῃ τὰ θεῖα, αὐτὸς δὲν ἦταν ἀνεκτὸς στὸ κράτος του.

* Τρίτο διάταγμα. **Κυριακὴ ἡμέρα** τὰ πλεούμενα στὸ Βόσπορο σταματοῦσαν, ἀμάξι δὲν ἐκινεῖτο, ἵπποδρόμια δὲν λειτουργοῦσαν, τὰ θέατρα ἔμεναν κλειστά· **σταματοῦσε κάθε κίνησης**. «Ἐν ἐκκλησίαις εὐλογεῖτε τὸν Θεόν, Κύριον ἐκ πηγῶν Ἰσραὴλ» (Ψαλμ. 67,27).

* Ἄλλο διάταγμα. Μερικὲς φτωχὲς μητέρες στὴν ἀνάγκη, γιὰ νὰ ζήσουν, πουλοῦσαν τὰ μωρὰ παιδιὰ τους. Ὅταν ἔμαθε ὅτι ὑπάρχει τέτοια φτώχεια, διέταξε: **καμμία μάνα δὲν θὰ πουλᾷ τὸ παιδί της**: ἂν ἔχη ἀνάγκη, νὰ ἔρχεται στὸ βασιλικὸ ταμεῖο. Καὶ τοὺς ἔδινε ἐπίδομα, **κωνσταντινάτα**, νὰ τρέφεται ἡ μάνα καὶ τὸ παιδί.

* Πρὸ τοῦ Κωνσταντίνου λειτουργοῦσαν στὶς πόλεις πορνεῖα καὶ μάλιστα μέσα στοὺς ναοὺς τῶν εἰδωλολατρῶν. Ὅταν βασίλευσε αὐτός, **ἔκλεισε - σφράγισε ὅλα τὰ πορνεῖα**.

* Κατόπιν τί ἔκανε; Ἀνέθεσε στὴ μητέρα του, τὴν ἁγία Ἑλένη, νὰ ταξιδέψῃ στοὺς Ἁγίους Τόπους καὶ ἐκεῖ δαπανῶντας χρήματα πολλὰ νὰ κἀνῃ ἀνασκαφὲς μὲ συνεργεῖα ἐργατῶν, ὥστε νὰ βρεθῇ ὁ σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ. Καὶ πράγματι πῆγε, ἔσκαψε, **βρῆκε τὸν τίμιον σταυρὸ** ποὺ οἱ Ἑβραῖοι τὸν εἶχαν ρίξει μέσα σὲ κόπρια, τὸν ὕψωσε ψηλά, καὶ ἐκεῖ ἔχτισε τὸν περιλαμπροναὸ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου.

* Ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος στόλισε τὴ νέα Πόλι μὲ **λαμπρὰ οἰκοδομήματα**. Καὶ ξέρετε ποῖο ἦταν τὸ ὑψηλότερο; Ὅχι τὰ παλάτια. Τὸ ὑψηλότερο κτίσμα του ἦταν μιὰ κολώνα –σῶζονται λείψανά της–, **ὁ κίων τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου**: μιὰ κολώνα ψηλή, στὴν κορυφὴ τῆς ὁποίας τὴ νύχτα φεγγοβολοῦσε ὁ τίμιος σταυρὸς, ὁρατὸς ἀπὸ ἀνατολὴ καὶ δύσι, στεριά καὶ θάλασσα, καὶ στὴ βάσι ἦταν γραμμένο τὸ ῥητὸ «**Εἷς ἅγιος, εἷς Κύριος, Ἰησοῦς Χριστός, εἷς δόξαν Θεοῦ Πατρὸς· ἀμήν**» (Φιλ. 2,11).

* Τέλος ὁ Κωνσταντῖνος ἔκανε καὶ κάτι μὲ τὸ ὁποῖο συνέδεσε τὸ ὄνομά του μὲ τὴν Ὁρθοδοξία· συνετέλεσε νὰ συνταχθῆ **τὸ Σύμβολο τῆς πίστεώς μας**, τὸ «Πιστεύω». Ὅταν παρουσιάστηκε ἡ αἴρεσις τοῦ Ἀρείου, συνεκάλεσε στὴ Νίκαια τῆς Μικρᾶς Ἀσίας τὴν Πρῶτη (Α') Οἰκουμένην Σύνοδο, στὴν ὁποία ἔλαβαν μέρος τριακόσοι δεκαοκτῶ (318) θεοφόροι πατέρες, μεταξὺ τῶν ὁποίων ὁ ἅγιος Νικόλαος, ὁ ἅγιος Σπυρίδων καὶ ὁ Μέγας Ἀθανάσιος· ἐκεῖ ἦταν καὶ δεσποτάδες καὶ παπᾶδες καὶ καλόγεροι, ὠρισμένοι ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἦρθαν μὲ τὰ στίγματα τοῦ διωγμοῦ (κομμένες μύτες, βγαλμένα μάτια, κομμένα αὐτιά, πληγές στὸ σῶμα). Καὶ ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος τοὺς προσκυνοῦσε λέγοντας· Δεηθῆτε καὶ γιὰ μένα τὸν ἁμαρτωλό!

Ἄλλ' ἀκούω τὸ διάβολο – δὲν τὸν ἀκούτε σεῖς; Τὸν ἀκούω νὰ λέη· –Καλά, ὁ Κωνσταντῖνος ἔκανε αὐτά, **μὰ τὰ ἐγκλήματά του**;... Χωρὶς νὰ ἀρνοῦμαι ὅτι ἔχει καὶ ἐγκλήματα, ἀπαντῶ.

* Πρῶτον. Ὅπως σᾶς εἶπα, κανεὶς δὲν γεννιέται ἅγιος, γίνεται ἅγιος. Τὰ ἐγκλήματα καὶ σφάλματα αὐτά, ποὺ ἀναφέρει ἡ ἱστορία καὶ τὰ ὁποῖα μεγαλοποίησαν ἄπιστοι συγγραφεῖς, **τὰ διέπραξε ὅταν ἦταν εἰδωλόλατρες**. Ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος εἶχε μία ἐξέλιξι. Μπορεῖ νὰ ἀρχίσῃ κανεὶς μὲ τὸ Χριστό, καὶ νὰ τελειώσῃ μὲ τὸ διάβολο· ἐκεῖνος ἄρχισε μὲ τὸ διάβολο, καὶ τελείωσε μὲ τὸ Χριστό. Ἄρχισε κάποτε, ὅπως σᾶς εἶπα, νὰ συμπαθῆ τὸ Χριστιανισμό, καὶ κατέληξε Χριστιανός. Τὰ τέλη τῆς ζωῆς ἔχουν σημασία. Ἐμένα μὲ συγκινεῖ στὴ λατρεία μας ἡ αἴτησι «Χριστιανὰ τὰ τέλη τῆς ζωῆς ἡμῶν· ἀνώδυνα, ἀνεπαίσχυντα, εἰρηνικά, καὶ καλὴν ἀπολογίαν τὴν ἐπὶ τοῦ φοβεροῦ βήματος τοῦ Χριστοῦ αἰτησώμεθα» (θ. Λεϊτ.). Τὰ τέλη μας νὰ 'νε χριστιανικά. Καὶ τὰ δικά του τέλη ἦταν χριστιανικά. Προαισθάνθηκε τὸ θάνατό του –σπάνιο αὐτό– καὶ διέταξε νὰ φτειάξουν τὸν τάφο του στὰ πόδια τῶν τάφων τῶν ἁγίων Ἀποστόλων.

* Δεύτερον. Ἔκανε κάτι συγκλονιστικό, ποὺ δὲν τὸ κάνει κανεὶς ἀπὸ μᾶς σήμερα τοὺς ψευτοχριστιανούς, κληρικούς καὶ λαϊκούς, καὶ γι' αὐτὸ πᾶμε κατὰ κρημνῶν. Τί ἔκανε; Ἐνα μῆνα προτοῦ νὰ πεθάνῃ, κάλεσε τοὺς ἀξιωματούχους τοῦ κράτους καὶ τοῦ στρατοῦ, κάλεσε καὶ τοὺς ἐπισκόπους τῆς Ἐκκλησίας, ἔβγαλε τὸ στέμμα ἀπὸ τὸ κεφάλι του καὶ –προσέξετε– **ἔκανε δημοσία ἐξομολόγησι**. Ὡς βασιλιάς, εἶπε, ἔκανα αὐτό, κι αὐτό, κι αὐτό.... Ἐμεῖς ντρεπόμαστε νὰ ποῦμε τ' ἁμαρτήματά μας στὸν πνευματικὸ πατέρα –πολλοὶ δὲν πῆγαν ἀκόμη οὔτε μιὰ φορὰ νὰ ἐξομολογηθοῦν–, καὶ ἕνας Μέ-

γας Κωνσταντῖνος κάθισε σὸν μικρὸ παιδί καὶ τὰ εἶπε ὅλα. Καὶ μετὰ τὴ δημοσία ἐξομολόγησι **βαπτίσθηκε** (τότε βαπτίζονταν σὲ μεγάλη ἡλικία). Κι ἀφοῦ βγήκε ἀπὸ τὴν κολυμβήθρα, δὲν φόρεσε πλέον τὸ στέμμα καὶ τὴν ἀλουργίδα του· ἔφερε τὸ λευκὸ χιτῶνα τοῦ νεοφωτίστου, καὶ ἔτσι πέθανε, «ἐν λευκοῖς»· ἔτσι παρέδωσε τὴν ψυχὴ του στὸν Βασιλέα τῶν οὐρανῶν.

Τελείωσα, ἀγαπητοί μου. Ἄλλὰ προτοῦ νὰ τελειώσω, δὲ μ' ἀφήνει ὁ πόνος καὶ θέλω νὰ κάνω **μία σύγκρισι**· τί ἔκανε στὸ βασιλείο του ὁ ἅγιος Κωνσταντῖνος καὶ τί κάνουμε ἔμεῖς. Ὡς ἐκεῖνος ἀπηγόρευσε τὴ βλασφημία τῶν θείων. Στὸ κράτος μας, ἐνῶ κανεὶς δὲν τολμᾷ νὰ βλαστημήσῃ ἄρχοντες –ποὺ κι αὐτοὶ ἄνθρωποι εἶνε–, **χιλιάδες στόματα βρίζουν τὰ θεῖα**, κι οὔτε εἰσαγγελία οὔτε ἀστυνομία ἐπεμβαίνει. Ὡς ἐκεῖνος βασιλεὺς τοῦ Μεγάλου Κωνσταντῖνου Κυριακὴ κανεὶς δὲν ἐργαζόταν· σήμερα **ἡ Κυριακὴ ἀτιμάζεται**, ἄδειασαν οἱ ἐκκλησιές.

Ὡς ἐκεῖνος βασιλεὺς τοῦ Μεγάλου Κωνσταντῖνου ἐκλείσαν τὰ πορνεῖα· ἐδῶ **ἡ ἀσέλγεια ὑψώνει μὲ θράσος τὴν κεφαλὴν**, βρώμισε ὁ τόπος! Μὲ κάλεσαν ὡς μάρτυρα κάποιες γυναῖκες ἀπὸ τὸν Πόντο· ξεσηκώθηκαν οἱ μανάδες αὐτὲς καὶ πῆγαν νύχτα νὰ κλείσουν ἕνα πορνεῖο στὴ συνοικία τους· κι ἀντὶ νὰ πιάσουν τίς πόρνες, ἔπιασαν αὐτὲς, καὶ τίς δίκασαν σὲ ἕξι μῆνες φυλακῆ. Θεώρησα χρέος νὰ πάω νὰ τίς ὑπερασπισθῶ (βλ. Κατερίνη, «Σπίθα» 243/1961 καὶ Λαζ. Τσακρῖδη, Τὸ πέρασμα ἐνὸς ἀγγέλου). Ὡς ἐκεῖνος βασιλεὺς τοῦ ἁγίου Κωνσταντῖνου μάνα φτωχὰ δὲν πουλοῦσε τὸ παιδί της. Σήμερα, μὲ προπέτασμα τὴν υἰοθεσία, **πωλοῦνται Ἑλληνόπουλα** στὴν Ἀμερικὴ σὲ Ἑβραίους (βλ. Νέον παιδομάζωμα «Σπίθα» 213/1959 μὲ φωτογραφία μωροῦ στὴν ἀγκαλιὰ Ἑβραίων καὶ Ἑθνικὰ προβλήματα, σσ. 217 κ.ε.)· ἡ πατρίδα χάνει χιλιάδες παιδιά.

–Τί φωνάζεις; θὰ μοῦ πῆ κάποιος· σ' ἐμᾶς τὰ λές; Νὰ πᾶς **νὰ τὰ πῆς στοὺς μεγάλους**.

Ἄπαντῶ. Ἄν μποροῦσα ν' ἀνεβῶ στὰ παλάτια, θὰ μιλοῦσα πιὸ αὐστηρά. Θὰ τοὺς ἔλεγα· Βάλτε τὸ αὐτάκι σας κι **ἀκοῦστε τὸν πόνον τῆς βασανισμένης πατρίδος**. Γιορτάζει ὁ ἅγιος Κωνσταντῖνος καὶ δὲν ἔχουμε οὔτε ἕνα φυλλάδιο νὰ δώσουμε στὰ παιδιά μας, νὰ διαβάσουν νὰ δοῦν ποιός ἦταν. **Ἄς βγάλη ἡ Ἀκαδημία ἕνα βιβλίον γι' αὐτόν**, νὰ κυκλοφορήσῃ παντοῦ. Καὶ πρὸ παντός, παραπάνω ἀπὸ βιβλία, **ἐσεῖς νὰ κάνετε ὅ,τι ἔκανε ὁ ἅγιος Κωνσταντῖνος**. Νὰ μὴν ἔχουμε μόνο τυπικὲς σχέσεις μεταξὺ ἐκκλησίας καὶ πολιτείας, ἀλλὰ νὰ ἔχουμε καὶ ζωὴ χριστιανική· νὰ μὴν ἔχουμε μόνο ταμπέλλα Ὁρθοδοξίας, ἀλλὰ Ὁρθοδοξία νὰ 'νε παντοῦ.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΣΤ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2192	Κυριακὴ τῆς Σαμαρείτιδος 26 Μαΐου 2019 βραδύ	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
---	---	---

Ἡ ψῆφος στὶς γυναῖκες

(Μολονότι τὸ κήρυγμα ποὺ ἀκολουθεῖ θὰ ξενίσῃ σήμερα πολλοὺς καὶ μάλιστα τὶς γυναῖκες, ἀξίζει ν' ἀκουστῇ. Αὐτὰ ἄλλωστε ὠριζε, ὅπως θὰ δοῦμε, ὁ θεὸς λόγος, αὐτὰ κήρυττε κι ὁ π. Αὐγουστίνος· ἐπιτρέπεται ἐμεῖς νὰ κρύψουμε ἢ νὰ ἀλλοιώσουμε τὴ διδασχὴ του; Γράφτηκε σοβαρὰ ὅτι, κατὰ τὸν Ἀριστοφάνη, ἡ ψῆφος εἶνε μιὰ ψυχοπάθεια κι ὅτι «ὁ Ἕλληνας εἶναι ἄνθρωπος πολὺ ἱκανὸς καὶ νοήμων, καὶ μεγαλοουργεῖ» – τότε· «ὅταν δὲν ψηφίζει· ὅταν ψηφίζει δὲν πετυχαίνει τίποτε» (Κίτς, Παθία, σσ. 156-7). Ἄν αὐτὰ ἰσχύουν γιὰ τὸν ἄντρα, πόσω μᾶλλον γιὰ τὴ γυναῖκα. Ὅ,τι λέει π. Αὐγουστίνος, τὸ λέει ὡς νόμο Θεοῦ, ὄχι ὡς λόγο Ἀριστοφάνους)

Ἄς ἀνατρέξουμε, ἀγαπητοί μου, στὸ παρελθόν. **Τὸ 1921-22**, ἐνῶ οἱ στρατιῶτες μας μάχονταν στὸ Σαγγάριο, οἱ βουλευταὶ στὴν Ἀθήνα δὲν σκέπτονταν ἄλλο παρὰ πῶς νὰ δώσουν ψῆφο στὶς γυναῖκες. Μεσολάβησε ὁμως ἡ Μικρασιατικὴ καταστροφὴ καὶ τὸ ζήτημα λησμονήθηκε. Μετὰ ἀπὸ 30 χρόνια (τὸ 1952) τὸ θέμα ἐπανήλθε καὶ **ἡ ψῆφος τοὺς δόθηκε** πανηγυρικά.

Ψῆφος στὶς γυναῖκες! Ὁ σχετικὸς νόμος ψηφίστηκε **προβάλλοντας δύο λόγους**: πρῶτον γιὰ ν' ἀποτραπῇ ὁ κίνδυνος τοῦ κομμουνισμοῦ, καὶ δεύτερον γιὰ νὰ ἐπέλθῃ ἡ ἐξίσωσι τῶν φύλων. **Ὁ πρῶτος** λόγος εἶνε σαθρός. Βαυκαλίζονται οἱ ἐθνικόφρονες ὅτι θὰ τοὺς ψηφίσουν οἱ γυναῖκες· ἀλλὰ τί ἔκαναν αὐτοὶ ὡς τώρα ὑπὲρ τῶν γυναικῶν; Ἄλλωστε οἱ γυναῖκες ἀλλάζουν τὴ γνώμη ὅπως τὸ φόρεμα. Ἡ ψῆφος τῶν γυναικῶν θὰ ξεφύγῃ ἀπ' τὰ χέρια τῶν ἐθνικοφρόνων, θὰ πάῃ στὰ χέρια τῶν ἀντιπάλων· θὰ κινδυνεύσῃ ἡ πατρίδα, θὰ ἐπαληθεύσῃ τὸ γραφικὸ «Μικρὴ εἶνε κάθε κακία ἐν συγκρίσει μὲ τὴν κακία ἄφρονος γυναικός» (Σ. Σειρ. 25,19· βλ. καὶ Παροιμ. 14,1).

Ψῆφος στὶς γυναῖκες! φωνάζουν καὶ οἱ προοδευτικοὶ καὶ μοντέρνοι· ψηφίζει ὁ ἄντρας, νὰ ψηφίζει καὶ ἡ γυναῖκα, **ισότης**. Τί ἐννοοῦν ὁμως; Ἄν ἐννοοῦν ἰσότητα στὴν ἀξία τῆς προσωπικότητος, ὅτι ὅσο ζυγίζει ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνδρὸς ζυγίζει καὶ τῆς γυναίκας, συμφωνοῦμε· ἔτσι ἐφαρμόζεται τὸ «οὐκ ἐνὶ ἄρσεν καὶ θῆλυ· πάντες γὰρ ὑμεῖς εἶς ἐστε ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ» (Γαλ. 3,28). Ἄν ὁμως ἐννοοῦν ἰσότητα στὶς ἀσχολίες καὶ καθημερινὲς ἐργασίες, διαφωνοῦμε. Τέτοια ἰσότης, ποὺ ζητάει ἀπ' τὴ γυναῖκα ὅ,τι κι ἀπὸ τὸν ἄντρα καὶ ἀντιστρόφως, εἶνε λογικὰ, φυσιολογικὰ καὶ ἐπιστημονικὰ ἀδύνατη. Ἡ βιολο-

γία, ἡ σωματολογία καὶ ἡ ψυχολογία λένε, ὅτι μεταξὺ τῶν φύλων ὑπάρχουν μεγάλες διαφορὲς· ὁποῖος θέλει νὰ ἐπιβάλλῃ καὶ στοὺς δύο τὶς ἴδιες ἀσχολίες προσκρούει στὴ φύσι, σὲ νόμους αἰώνιους ποὺ ἰσχύουν στὸ σύμπαν. Ἡ γυναῖκα πλάστηκε γιὰ ὠρισμένο ἀντικείμενο, γιὰ τεκνοτροφία καὶ ἐπιμέλεια τοῦ σπιτιοῦ. Ὁ ἄντρας εἶνε πλασμένος γιὰ ἀσχολίες ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι· ἐργασία, ἀγορά, ναυτιλία, ἐμπόριο, στρατός, φρούρησι συνόρων, ἐνοπλη ὑπεράσπισι πατρίδος, κυβέρνησις τοῦ λαοῦ· αὐτὸς εἶνε ὁ κανόνας καὶ μόνο κατ' ἐξαιρέσειν στὴν ἱστορία, λόγῳ λειψανδρίας, τὸν ἀντικατέστησε γυναῖκα, κατὰ τὸ «διὰ τὸ μὴ εἶναι ἄνδρας ἐν τῷ Ἰσραὴλ ἐβασίλευσε Δεββώρα». Ὁ **ἐκγυναικισμὸς** (τάσι τῶν ἀντρῶν νὰ ἐξομοιωθοῦν μὲ τὶς γυναῖκες) καὶ ὁ **ἐξανδρισμὸς** (τάσι τῶν γυναικῶν νὰ ἐξομοιωθοῦν μὲ τοὺς ἄντρας) εἶνε ἐκδηλώσεις ἐκφυλισμοῦ, ἐκτροπὲς ἀπὸ τὴ φύσι, ἢ ὅποια τιμωρεῖ ὅποῖον τὴν διαστρέφει. Τὸ καθένα ἀπ' τὰ δυὸ φύλα ἔχει τὰ χαρίσματά του καὶ τὸ μεγαλεῖο του. «*Οὔτε ἀνὴρ χωρὶς γυναικὸς οὔτε γυνὴ χωρὶς ἀνδρὸς ἐν Κυρίῳ*» (Α' Κορ. 11,11). Καὶ οἱ δύο μαζὶ στὸ μυστήριον τοῦ γάμου φθάνουν στὴν ὀλοκλήρωσι τοῦ ἀνθρώπου, στὴν πληρότητά του. Αὐτὰ λένε οἱ σοφοί (Ὁμηρος, Ξενοφῶν, Καρρέλ).

Ἡ ψῆφος λοιπόν, ποὺ σχετίζεται μὲ τὴν ἐκτὸς σπιτιοῦ ζωὴ, σφοδρὲς ἀντεγκλήσεις, τὴ διοίκησι, τὴν κυβέρνησι τῆς πολιτείας, **ἀνήκει στὸν ἄντρα**. Ὁ ἀποκλεισμὸς τῆς γυναίκας ἀπὸ τὴν πολιτικὴ δὲν εἶνε ὑποτίμησι ἀλλὰ τοποθέτησί της ἐκεῖ ποὺ αὐτὴ εἶνε ἀναντικατάστατη· τῆς γυναίκας ὁ τομέας εἶνε ὄχι ἡ ἀγορὰ ἀλλὰ τὸ σπίτι, ὄχι ἡ βουλή ἀλλὰ ἡ οἰκογένεια.

Ποιὸς ὁμως τ' ἀκούει αὐτά; Στὶς μέρες μας ἐφαρμόζεται ἡ **σατανικὴ ἐξίσωσι** ἄντρας=γυ-

ναίκα καὶ γυναίκα=ἄντρας, ποὺ **θέσπισαν οἱ σοφοὶ τῆς Σιών** στὰ περιβόητα Μυστικὰ Πρωτόκολλά τους. Μπρὸς λοιπόν, ἐφαρμόστε τὴν ἐξίσωσι, μεικτοποιήστε τὰ πάντα, ἀνατρέψτε φυσικοὺς νόμους, φέρτε τὰ πάνω κάτω, δημιουργήστε σύγχυσι, νέο Πύργο Βαβέλ, γιὰ νὰ ν' ἀκολουθήσῃ ὁ Ἄρμαγεδὼν (Ἀπ. 16,16), ἡ καταστροφή.

* * *

Ἀπὸ χριστιανικῆς σκοπιᾶς τώρα, τί λέει ἡ ἀγία Γραφή καὶ ἡ ἱερὰ Παράδοσι τῆς Ἐκκλησίας; ἐπιτρέπουν ἀνάμειξι τῆς γυναίκας στὴν πολιτική; Τὸ Εὐαγγέλιο, χωρὶς νὰ κατέρχεται σὲ λεπτομέρειες, δίνει κανόνες ποὺ ρυθμίζουν τὴ ζωὴ τῶν Χριστιανῶν, καὶ τέτοιος κανόνας εἶνε τὰ ἐξῆς θεόπνευστα λόγια τοῦ ἀποστόλου Παύλου. «*Γυνὴ ἐν ἡσυχίᾳ μανθανέτω ἐν πάσῃ ὑποταγῇ· γυναικὶ δὲ διδάσκειν οὐκ ἐπιτρέπω, οὐδὲ αὐθεντεῖν ἄνδρός, ἀλλ' εἶναι ἐν ἡσυχίᾳ*» (Α' Τιμ. 2,11-12. Βλ. καὶ τὰ σχετικὰ Ἐφ. 5,22. Α' Κορ. 11,8-9· 14,34-35. Α' Πέτρ. 3,1-6). Τὰ λόγια αὐτὰ εἶνε ἡ ζυγαριά. Ἡ γυναίκα, λέει ὁ Παῦλος, ἡ Χριστιανὴ γυναίκα –γι' αὐτὴν μιλάμε–, σὲ δημοσίᾳ μεικτὴ συγκέντρωσι στὸ ναὸ δὲν ἐπιτρέπεται νὰ μιλήσῃ, νὰ κἀνῃ τὸ δάσκαλο - καθοδηγητῆ. Καὶ ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, πιστὴ σ' αὐτό, δὲν ἄφησε τὴ γυναίκα ν' ἀνεβῆ στὸν ἄμβωνα νὰ κηρύττῃ, οὔτε νὰ μπῆ στὸ θυσιαστήριον ὡς ἱερεὺς κι ἀρχιερεὺς, οὔτε νὰ διευθύνῃ - κυβερνᾷ σύναξι χριστιανικοῦ λαοῦ· καὶ ὄχι σύναξι ἀλλ' οὔτε τὸν ἴδιον τὸν ἄντρα τῆς δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ἐξουσιάζῃ καὶ διατάζῃ. **Τὸ ἡγεμονικὸ τὸ κρατᾷ ὁ ἄντρας.** Ὁ καθηγητὴς Χρ. Ἀνδροῦτσος, ἐρμηνεύοντας τὸ χωρίο Α' Κορ. 14,34-35, σημειώνει· «ὁ ἀποκλεισμός τῶν γυναικῶν ἀπὸ τὸ ἔργο τοῦ κήρυκος στὴν ἐκκλησιαστικὴ συνάξι σημαίνει κατ' ἀναλογία καὶ τὸν ἀποκλεισμό τους ἀπὸ τὸ νὰ μιλάνε σὲ πολιτικὴς συνάξεις καὶ μάλιστα ἀπὸ τὰ λειτουργήματα ποὺ εἶνε συνδεδεμένα μὲ ὁμιλία καὶ τὰ ὁποῖα φανερῶνουν κυριαρχία, ὅπως εἶνε τὸ λειτουργήμα τοῦ βουλευτοῦ...» (Σύστημα Ἡθικῆς, σ. 220 μτγλ.).

Ἡ γυναίκα δὲν ἐπιτρέπεται νὰ αὐθεντῇ στὸν ἄντρα· αὐτὸ εἶνε ἀξίωμα χριστιανικῆς ζωῆς καὶ πολιτείας. Ἀλλ' αὐτὸ ἀνατρέπεται τώρα τελείως μὲ τὴν εἰσβολὴ τῶν γυναικῶν στὴν πολιτική. Διότι, ἀφοῦ ἡ γυναίκα πῆρε τὸ δικαίωμα νὰ ἐκλέγῃ **καὶ ἐκλέγεται**, μπορεῖ νὰ ἐκλεγοῦν γυναῖκες ὡς βουλευταὶ καὶ νὰ γίνουν καὶ ὑπουργῖνες· κ' ἔτσι θὰ ἔχουμε γυναίκα ὑπουργὸ κοινωνικῆς προνοίας, ὑπουργὸ Παιδείας & Ἐργασίας, ὑπουργὸ στρατιωτικῶν. Ὁραῖο θέαμα γυναίκα νὰ διατάζῃ στρατηγούς, ἢ ἐπισκόπους ὡς προϊσταμένη τῆς ἐπισήμου ἐκκλησίας ποὺ κρατικοποιήθηκε! Καὶ ἐνῶ ἡ ὑπουργὸς Παιδείας & Ἐργασίας θὰ αὐθεντῇ σὲ καθη-

γητὰς πανεπιστημίου καὶ ἱεράρχες καὶ θὰ κινή τὸν μηχανισμό τῆς κρατικῆς ἐκκλησίας, ὁ ἄντρας τῆς –ἂν ἔχη– θὰ μαγειρεύῃ, θὰ πλένη, θὰ κουνά τὴν κούνια τοῦ μπέμπη! Γελάτε, ἀγαπητοί μου; Ἐκεῖ θὰ καταστήσουμε, ἐκεῖ ὁδηγεῖ ἡ ἐκτροπὴ ἀπὸ τὸ πνεῦμα τῆς Καινῆς Διαθήκης.

* * *

Καὶ γιὰ τὴν ἐκτροπὴ αὐτὴ τί ἔκανε **ἡ ἐπίσημος ἐκκλησία μας**; Ὑποχωρώντας δυστυχῶς μπροστὰ στὸ κράτος καὶ στὸ κοσμικὸ φρόνημα, **ἔβγαλε ἐγκύκλιο**, μὲ τὴν ὁποία διατάζει ἱερεῖς καὶ ἀρχιερεῖς νὰ ἐξάρουν στὰ ποίμνια τὴ σημασία τῆς ψήφου τῶν γυναικῶν καὶ νὰ συστήσουν τὴν ἐγγραφὴ τῶν γυναικῶν στοὺς ἐκλογικοὺς καταλόγους. Καὶ ἡ ἐγκύκλιος αὐτὴ διαβάστηκε στοὺς ναοὺς τῆς ὀρθοδόξου Ἑλλάδος, ὅπου ἀντηχεῖ ἀκόμη ἡ φωνὴ «*γυναικὶ ... οὐκ ἐπιτρέπω αὐθεντεῖν ἄνδρός*». Πλήρης ἐφαρμογὴ τῶν λόγων τοῦ Παύλου! Εἶνε θλιβερὸ ὅτι καὶ θεολόγοι - κήρυκες, ἐνῶ παλαιότερα χαρακτηρίζαν πολὺ σωστὰ τὴ γυναικεῖα ψήφο θεσμὸ ἔξω ἀπὸ τὸ πνεῦμα τοῦ Εὐαγγελίου, ἤδη συνιστοῦν τὴν ἐγγραφὴ τῶν γυναικῶν καὶ τὴν καλὴ χρῆσι τῆς ψήφου, καὶ ἐλπίζουν ὅτι ἔτσι ὁ τόπος θὰ δῆ καλὸ. Ἀλλὰ ἐρωτῶ· ἡ κάθοδος τῆς γυναίκας στὴν πολιτικὴ εἶνε ἢ δὲν εἶνε ἐκτροπὴ ἀπὸ τὸ πνεῦμα τῆς Καινῆς Διαθήκης; Ἐὰν ναί, τότε πῶς μπορεῖ κανεὶς νὰ συνιστᾷ τὴν «καλὴ χρῆσι» πράγματος τὸ ὁποῖο ἀπαγορεύει τὸ Εὐαγγέλιο;

Ἀδελφοί, δὲν θὰ καταπατήσουμε τὸ πνεῦμα τῆς Καινῆς Διαθήκης γιὰ νὰ σωθοῦμε· θὰ σωθοῦμε ἐὰν συμμορφωθοῦμε μὲ τὶς θεῖες διαταγές.

Φαίνεται ὅτι γιὰ τὶς ἁμαρτίες ὄλων μας –μεγαλύτερη ἐκ τῶν ὁποίων εἶνε **ἡ ἐκκοσμίκευσι τῶν ταγῶν τῆς ἐκκλησίας**– θὰ δοκιμάσουμε καὶ τὸ νέο φροῦτο τῆς γυναικείας ψήφου. Καὶ **πρῶτες ποὺ θὰ πικραθοῦν θὰ ἔνε ... οἱ γυναῖκες.** Θὰ πάθουν ὅ,τι ἔπαθε ἡ προμήτωρ μας Εὐὰ ὅταν γεύθηκε τὸν ἀπηγορευμένο καρπὸ. Θὰ ἐξευτελιστοῦν ἀφάνταστα μέσα στὴς πολιτικὴς διαμάχες. Κι ἀφοῦ διατρέξουν ὅλο τὸν κύκλο τῆς καταπτώσεως, ταπεινωμένες θὰ ποῦν· «**Ἄς ἐπιστρέψουμε** στὸ σπίτι, στὸν προορισμὸ μας. Ἡ ἀγορὰ καὶ ἡ βουλή δὲν εἶνε γιὰ μᾶς. **Κύριε, ἁμαρτήσαμε!**». Κι ὅταν ἐπιστρέψουν, θὰ χαρῆ ὁ ἀπόστολος Παῦλος. Ἔτσι ἐπέστρεψαν ὠρισμένες ἐπίσημες γυναῖκες, ὅπως ἡ βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας Βικτωρία, ποὺ ἔγραψε· «Πείθομαι κάθε μέρα καὶ περισσότερο, ὅτι ἐμεῖς οἱ γυναῖκες, ἂν πρόκειται νὰ εἴμαστε καλὲς σύζυγοι, μὲ τὴ φυσικὴ θηλυκότητα καὶ χάρι καὶ μὲ τὴ νοικοκυρωσύνη τοῦ φύλου μας, δὲν εἴμαστε κατάλληλες νὰ βασιλεύουμε αὐτοπροσώπως».

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος